

ESCOBER

Chaos

Anthos|Amsterdam

I cry/when angels deserve to die

System of a Down, 'Chop Suey' (*Toxicity*)

Angela stuurt de glanzende BMW tussen de loodsen door. Verroest damwandprofiel op beton, grotesk en verlaten. Ze rijden op in de schemering als verteerde monumenten.

Twee kraaien fladderen traag voor de wielen vandaan.

'Waar gaat dit over?'

Ze kijkt me kort aan. 'Ik moet dit doen... Tien minuten. Dan kunnen we weg.'

'Ik vraag wat we hier doen.'

Ze houdt mijn blik vast, heel even, indringend, richt zich dan weer op de weg.

'Drugs?' zeg ik. 'Verdomme, is het drugs?'

Ze schudt haar hoofd. Haar gezichtshuid staat strak van de spanning en trekt bleek weg. 'Dat kloteweet. Het lijkt wel nacht,' sist ze. Stapvoets rijdt ze verder.

Recht voor ons doemt een hangar op. Op elf uur staat een vrachtwagen geparkeerd, een meter of veertig van de roestige schuifdeur af.

Ik leg mijn hand op de hendel. 'Zet me er hier uit.'

Ze reageert niet. Parkeert de BMW op ruime afstand naast de vrachtwagen. Er zit een vent in, zie ik. Donker type, foute kop. Hij staart voor zich uit en lijkt op iets te kauwen. Ik kijk hem strak aan. Geen reactie.

Voor ons schuift de loodsdeur open. Twee kerels. Een in zwarte spijkerbroek met een leren jasje en zijn hand op zijn broekband. Naast hem een vent met een rode doek om zijn gehavende kop, als een zeerover. Een Skorpion in zijn linkervuist. Een vz.61, Tsjechische makelij. Die beugels van de klapkolf herken ik uit duizenden. Klein volautomatisch vuurwapen, dertig centimeter lang, nog geen twee kilo met vol magazijn. Makkelijk te verbergen, het kan binnen een minuut een hele zooli .380 ACP's uitspugen, of 9mm Lugers, of .32 ACP's; mogelijkheden te over. Een zeer geliefd terroristenwapen.

'Godverdomme, Angela!' Ik grijp haar arm vast.

Ze blijft stil zitten, verslagen bijna. Mijn greep verslapt.

'Geef me tien minuten,' zegt ze zacht, zonder me aan te kijken. Ze richt haar hoofd op en staart door de voorruit. Haar donkere ogen lijken wel vloeibaar. 'Ik moet dit doen.' Het is bijna een fluistering, een mantra.

'Móét?'

Ze knikt kort en bijt op haar onderlip. Ik laat haar arm los maar trek de sleutels uit het contact.

'Geef ze aan mij,' zegt ze.

'No way.'

Ik werp een snelle blik op de vent in de vrachtwagen naast ons. Die staart nog steeds voor zich uit alsof hij autistisch is. De twee mannen bij de hangar hebben evenmin bewogen.

Angela buigt zich naar me toe. Ze legt haar slanke hand op de mijne. Ik grijp de sleutels steviger vast. Ze kijkt me nog eens aan. Een blik die alles kan betekenen, maar niets vrijgeeft. 'Niet weggaan, oké? Beloof je dat?'

Ik negeer haar vraag. Vanuit mijn ooghoek zie ik een donker silhouet. Zwarte kleding, een meter tachtig of iets kleiner. Hij staat rechts van de BMW en kijkt me recht aan. De loop van zijn Glock is gericht op mijn hoofd. Dan doet hij een paar passen terug en blijft staan. Het is duidelijk wat hij wil zeggen: ik heb je in de gaten, geen gekke dingen doen.

Ik klem mijn kaken op elkaar. Wat ik ook wilde doen, het is nu te laat.

‘Tien minuten,’ fluistert ze.

Ze stapt uit, opent de kofferbak en loopt naar de hangar. Rustig, stap voor stap. Een koffer in haar rechterhand. Haar lange donkere krullen waaien op door de wind.

Ik ben me bewust van mijn hartslag, het bloed dat door mijn lichaam pompt, mijn ademhaling. Mijn ledematen gevoel-loos, kil, alsof ze er niet meer bij horen, geen deel meer van me uitmaken. Waarom reageer ik niet? Waarom doe ik niets? Waarom blijf ik hier als een *fucking* zombie zitten?

Ze heeft twintig meter gelopen, in een rechte lijn van de auto af. Nu staat ze stil. De contouren van haar frêle lijf en smalle taille tekenen zich af tegen het oranje licht dat boven de loodsdeur brandt. Ze zet de koffer op de grond.

Uit de hangar komt een kerel naar buiten. Maatpak, kort donker haar, dikke nek, type *made in Zagreb*.

Geen drugs? *Ik moet dit doen?* Sodemieter op!

Tien minuten? Verdomme, nee. Gelul.

Ik wil weg. Gewoon weg. Langzaam beginnen mijn ledematen te reageren op mijn aansturing. Ik wurm mezelf achter het stuur van de BMW en steek houterig de sleutels in het contact.

De vent met de Glock staat ineens voor de motorkap. Hij is niet blij met mijn stoelendans, tilt opgefokt zijn kin op en wijst weer met zijn wapen naar me.

Ik steek mijn handen op om hem te sussen. Ze trillen.

Bij de hangar loopt de vent in het pak naar Angela. Zijn bodyguards volgen hem op de voet, als getrainde Duitse herdershonden. Ze kijken om zich heen, alert, scherp. De zeerover kijkt me een seconde lang strak aan, scant dan verder. De een doet de linkerkant, de ander de rechter. Ze hebben dit vaker gedaan. Veel vaker.

Klotezooi. Ik had een uur geleden al moeten ingrijpen, toen Angela met die glanzende statusbak voor kwam rijden. Ik had moeten weten dat er geen zak van klopte. Waar zaten mijn hersens?

Angela legt de koffer op haar onderarm en toont de inhoud. Het pak maakt een armgebaar en wisselt een blik van verstandhouding met de vrachtwagenchauffeur links van me.

Een oorverdovend geknetter verscheurt de stille avond. Uit het niets knalt een kogel van een onzichtbare schutter door de gelagerde zijruit van de vrachtwagen. Als in slow motion zie ik de chauffeur voorover zakken. De claxon die hij met zijn dood gewicht activeert, begeleidt de schoten die elkaar opvolgen alsof er oorlog is uitgebroken. Ze lijken van alle kanten te komen.

Mijn persoonlijke bewaker wordt geveld door een kogel die dwars door zijn nek slaat, een zwart gat achterlaat dat bloed spuwt. Daarna een in zijn borst. Een fontein van bloed spat over de voorruit als hij met een zware bonk op de motorkap klapt.

Op twee uur komt een Fiat met een noodgang het terrein op gescheurd. Zeerover reageert razendsnel, houdt zijn onderarm horizontaal en spuwt salvo's uit. De vuurmond van de Skorpion vonkt in de schemer. Zijn collega laat zich op het beton vallen, rolt om en schiet het magazijn van zijn pistool leeg op de nieuwkomers.

De vent in het pak ligt op de grond. Opgekruld, bewegingloos.

Ik kan amper ademen. Mijn zintuigen proberen me iets duidelijk te maken, maar mijn hersenen verhinderen elke aansporing.

Weg, weg, weg.

Ik draai de contactsleutel om, breek hem bijna, ram de pook in drive en geef plankgas. Mijn voormalige bewaker schuift van de kap.

Rechts voor me rollen twee gedaanten uit de Fiat en openen vanachter hun portierdeuren het vuur op de bodyguards.

In een flits zie ik Angela mijn richting uit rennen, gebukt, half struikelend over haar voeten. Nog meer schoten. Gericht, op mij, van links. Ik probeer niet te denken, niet te blokkeren, alleen maar te handelen, zo snel mogelijk rechts van haar te komen, tussen haar en de Fiat-schutters, zodat die verdomde Duitse degelijkheid op wielen als buffer kan dienen.

De claxon van de vrachtwagen galmt nog steeds als een luchtalarm over het terrein.

Nog een meter of tien, dan ben ik bij haar.

Even lijkt alle geluid weggevallen, de tijd stil te staan. Ik zie alleen nog het blauw gepolijst staal, dat zacht glanst in Angela's hand. De kogel – háár kogel – suist door mijn open raam. Ik voel de luchtverplaatsing langs mijn gezicht gaan. Hoor de inslag in de hoofdsteun naast me. Ik hoor, ik zie, ik voel, maar ik geloof het niet. Ik kan gewoonweg niet geloven wat mijn zintuigen me zo ongenadig hard duidelijk willen maken. De tweede kogel vlamt uit haar wapen en brengt me terug naar het hier en nu. Ik gooi het stuur om, de achterkant breekt uit maar hervindt snel grip.

Angela duikt voor me op, recht voor de BMW. Het pistool, de loep in mijn richting, daarachter haar gezicht, een vaag masker van spieren, huid en zwarte ogen.

Ik geef weer een ruk aan het stuur en rij frontaal op haar in.

Ze legt aan, verbeterd. Ik knijp mijn ogen een fractie van een seconde dicht, bij de misselijkmakende bonk op de kap. Als ik ze open, waaiert donker, krullend haar uit over de voorruit. Ik trek de automaat in reverse, zonder te kijken waar ik heen ga. De achterraut verbrijzelt en weer boort een stuk lood zich in de hoofdsteun naast me. Ik duw de pook in drive en trap het gaspedaal in. De motor giert.

De geur van kruit en brandend rubber vult mijn neusgaten terwijl ik met de snelheid van het licht het terrein afrijd.

COZUMEL

een week eerder

1

*It's easier to run/Replacing this pain with something numb
It's so much easier to go/Than face all this pain here all alone*

Linkin Park, 'Easier to run' (*Meteora*)

Ik werd wakker in de wetenschap dat ik niets te verliezen had. Het zou een goed gevoel moeten geven, maar dat deed het niet. Ik knipperde met mijn ogen tegen het zonlicht, dat door de glazen schuifpui van de lemen hut naar binnen viel. Rekte me uit op het harde tweepersoonsbed. Staarde naar de plafondventilator, die traag zijn mechanische rondjes draaide en geruststellende, schriekende geluiden maakte. Luisterde naar het ruisen van de zee.

Dichterbij, op de geplaveide looppaden, klonk het geluid van ratelende karretjes, voortgeduwd door Mexicaanse vrouwen in smetteloos witte bedrijfskleding. Luide, wervelende conversaties in rap Spaans. Door het glas van de schuifpui was de hemel zichtbaar. Strakblauw, geen wolk te zien. Het moest buiten rond de dertig graden zijn, zoals bijna elke dag. Binnen hield de zacht zoemende airconditioning de temperatuur zo'n tien graden koeler.

Ik wreef met mijn handpalmen over mijn gezicht. Ik moest

me scheren. Daarvoor zou ik moeten opstaan.

Zoals ik me nu voelde, zou het al een olympische prestatie zijn om naar het toilet te kruipen.

Ik sloeg het laken van me af en zette mijn voeten naast het bed. De beweging veroorzaakte deining in mijn hoofd, alsof ik op een schip zat dat slagzij maakte. Ik sloot mijn ogen en hoestte zwaar. Schuifelde vervolgens naar de badkamer. Terwijl ik me met een hand tegen de witbetegelde muur staande hield en mijn blaas leegde, flakkerde diep in me een bewustzijn wakker. Ik voelde me misselijk en dat kon twee dingen betekenen: of ik had te veel gedronken gisteren of ik was ziek aan het worden. Ik ploegde in mijn geheugen maar kon me niet herinneren hoe ik gisteravond in mijn hut terechtgekomen was. Vreemd.

Ik was vierendertig jaar en tot enkele jaren geleden was er geen moment geweest dat ik iets was vergeten. Me iets niet herinnerde. Niet door drank, niet door vermoeidheid. Nooit.

Sharp as a knife.

Tot de black-outs mijn leven gingen beheersen.

Ik keek op mijn horloge. Halfdrie.

Ik werd altijd om negen uur wakker. Halfdrie was laat. Veel te laat. Zowel het ontbijt als de lunch gemist.

Ik draaide de kraan open en boog me over de wastafel. Gebruikte een witte handdoek om mijn gezicht te drogen en streek met gespreide vingers mijn haar naar achteren. Ik leek niet eens meer op de foto in mijn paspoort, de bleke kerel die ik had achtergelaten in Engeland. Mijn huid begon de kleur van de *locals* aan te nemen. Daar hield de gelijkenis wel mee op. Ik was bijna dertig centimeter langer dan de gemiddelde Mexicaan en bovendien blond.

Van de badkamervloer griste ik een witte driekwartbroek en trok hem aan. Stak mijn voeten in leren teenslippers en

trok een mouwloos T-shirt over mijn hoofd.

Ik liep naar buiten en nam de korte route naar de zee. Die was hier nooit ver weg.

Cozumel ligt een kilometer of veertig buiten de Mexicaanse oostkust, midden in een turquoise plas zout water die de Caribische Zee wordt genoemd, vol koraalriffen, barracuda's en joekels van zeeschildpadden. Geen dag minder dan dertig graden en een constante bries.

De korte wandeling voerde over een geplaveid, perfect onderhouden pad tussen de palmbomen en bananenbomen, langs huizenhoge subtropische planten die in bloei stonden. Een leguaan rekte zich lui uit op een dikke tak. Hij knipoogde naar me terwijl hij zijn benige tenen strekte en zich opwarmde in de zinderende zon.

Ik kwam aan op het strand, hield de zee aan mijn linkerhand en kuierde een kleine kilometer door, langs de duikschool van het vakantieresort en een roestig scheepswrak dat zo te zien lang geleden was aangespoeld en om onbekende reden op het strand was blijven liggen. Stak zo nu en dan afwezig mijn hand op als iemand van het personeel me begroette.

Glimlachen ging me moeilijker af. Ik voelde me hondsberoerd.

Drie weken geleden was ik hier terechtgekomen met de bedoeling om een maand lang helemaal niets te doen, mijn kop leeg te maken. Om vervolgens na te kunnen denken over mijn volgende stap. Te beslissen wat ik verder moest met mijn leven, nu alles waar ik in had geloofd en alles waar ik voor had geleefd, naar de kloten was.

De weken waren voorbijgegaan maar mijn hoofd raakte niet leeg.

John had de tent open.

De witgeschilderde houten barak besloeg dertig vierkante

meter strand en was bijna tegen de jungle aan gebouwd. Ervoor stonden witte plastic tuinmeubelsets met blauwe parasols. Binnen een houten bar, zes barkrukken. Er hing de vertrouwde geur van verschaald bier, sigarettenrook en iets zoetigs. Een onbewerkte houten vloer, grijs uitgeslagen van vocht en zout. In de hoek, aan een van de witgeschilderde tafeltjes, zat een jong stel koffie te drinken. Achter de bar kraakte een transistorradio.

Ik schoof op een barkruk.

John, eigenaar en uitbater van de strandtent, was een magere Brit van rond de zestig. Lang, grijs haar werd in zijn nek bijeengehouden met een bruin elastiekje. Hij droeg een zwart, veel te ruim hemd met het logo van Jack Daniel's erop en een korte witte broek die zijn knokige benen tot ver boven de knie toonde. John hield het midden tussen een ex-rocker en een ex-hippie. Iemand die nooit een keuze heeft kunnen maken en van alle tijdperken en stromingen waarvan hij deelgenoot was geweest iets had overgehouden. De jaren tekenden zich af op zijn gezicht.

Zonder de bestelling af te wachten schoof hij een flesje Dos Equis en een bierglas over de bar naar me toe.

'Vandaag niet, John. Doe maar iets met vitaminen.'

Met een scheve grijns plantte John een schijf citroen op de rand.

Ik schoof het glas resoluut weg. 'Heb je iets te eten in dit rothok? En vruchtensap?'

'Zijn ze in staking in dat Hilton van je?'

Ik probeerde te glimlachen, maar stopte de poging toen ik mijn maagvoelde draaien. 'Wel tussen drie en zes.'

'Ik maak iets voor je.'

John had geen lunchkaart, hij rommelde maar wat aan. Niemand scheen daar ooit een punt van te maken. Het hield in elk

geval de veeleisende Amerikanen buiten de deur, en dat was waarschijnlijk de reden dat hij het zo liet. John scharrelde rond in de belendende ruimte. Door een kier van de gammele deur zag ik hem jongleren met twee eieren. Hij gooide er een achter zijn rug langs en ving hem in een snelle beweging op. Hij was verdomd lenig voor zijn leeftijd. Er school een circus-artiest in die kromme Brit. Een clown.

Ik draaide me een kwartslag en hoestte kort. Mijn blik gleed over een witte omgebouwde vissersboot, die een meter of honderd verderop parallel aan de kustlijn voer en schitterde in het zonlicht. Op de achterstevan hingen beugels met zuurstoftanks en zat een groep mensen in zwarte duikkleding. Een troep meeuwen zwerfde om de boot.

Ik had al ruim een week niet meer gedoken. Eigenlijk had ik weinig anders gedaan dan drinken, eten, slapen en een beetje rondhangen. Vegeteren.

Niet mijn stijl.

‘Zeg, die meid van gisteren,’ riep John me toe vanuit zijn krappe keuken, ‘heeft ze je gesloopt? Of sliep je al voor je het bed raakte?’

Meid? Ik probeerde Johns blik te vangen, maar hij keek me niet aan.

‘Die vrouw met wie je vannacht wegging,’ verduidelijkte hij. John verscheen met een bord in de deuropening.

Ik reageerde niet.

‘Donker type. Klein, zo’n een meter zestig. Alles op de goede plek. Vooral op die plekken waar je je handen had liggen.’ Hij produceerde een glimlach en nu pas viel me op dat de Brit nodig een tandarts moest bezoeken.

Ik probeerde te achterhalen of John een geintje maakte, maar het was niet te zeggen. Hij had een vreemde gloed in zijn ogen, misschien had hij zelf graag ergens zijn handen op gelegd.

‘Ik heb geen idee waar je het over hebt,’ zei ik, naar waarheid. Ik had met een griet staan praten, maar als ik mijn handen op haar had gehad, zou ik me dat toch moeten herinneren.

John wuifde geïrriteerd. ‘Zoals je wilt.’

Werktuiglijk begon ik te eten. Omelet met bacon en kaas. Het smaakte vandaag nergens naar.

Het zat me niet lekker.

Ik had in de afgelopen tien, twaalf jaar wel meer dingen weggeblokt. Apart gezet op de biologische harde schijf. Afgedekt, ingevroren. Vervelende dingen. Er was meer dan genoeg om te vergeten, om weg te stoppen.

Maar vrouwelijk gezelschap met alles op de goede plek viel niet in die categorie.

‘Het gaat niet over, weet je,’ zei John ineens.

Ik keek op. ‘Wat?’

‘Dat waarvoor je op de vlucht bent. Het gaat niet over.’

‘Ik ben niet op de vlucht.’

‘We zijn allemaal op de vlucht.’

Ik zweeg.

‘Inbraken.’ John boog zich samenzweerderig voorover. ‘Ze pakten me er op zes. Zes van de god weet hoeveel. Ik ben de tel kwijtgeraakt. Op het laatst werd ik slordig. Had het spul in mijn eigen huis laten liggen. Stom, toegegeven.’

Ik reageerde nog steeds niet en groef in mijn geheugen naar de laatste herinneringen van gisteravond.

‘Weet je wat het probleem met Engeland is?’ hoorde ik John zeggen. ‘Alles is zo verrekte duur geworden dat je van een normale baan niet kunt rondkomen. We zijn weer honderd jaar terug in de tijd. Rijk of arm, niets ertussen. *Blokes* die elk jaar een nieuwe *DB* kopen, en een onderlaag die de huur van hun *shitty* appartement niet eens kan opbrengen. Het is een verrot land, dat zeg ik je. Het rot van binnenuit en ze laten het gewoon

gebeuren. Dus wat moet je? Je verhandelt eens wat links en rechts, je zorgt dat je aan geld komt. Koopt nieuwe kleren, schoenen, meubels, een nieuwe auto. Gaat uit eten. Je geeft je geld uit. De staat laat het toe, gedoogbeleid, weet je... Ze pakken er toch wel de btw van. Vat je hem? Maar één keer in de zoveel tijd pikken ze er iemand tussenuit. Voor de statistieken. Begrijp je? Om de indruk te wekken dat ze toch wel iets doen. Die statistiek was ik. Na een halfjaar werd ik vrijgelaten en bij mijn huis opgewacht. De *Old Bill* hadden een clubje opgerold met lui aan wie ik weleens spul leverde, een week nadat ze mij hadden opgepakt. En dus dachten ze dat ik hen verlinkt had. Logisch, vanuit die blokes gedacht dan, maar dat was niet zo. Ik heb niks losgelaten. Maar die gasten waren uit op bloed en ik wilde de executie niet bijwonen.' Hij kauwde nerveus op zijn duimnagel. 'En nog zit ik me hier dagelijks af te vragen of niet elk moment een van die gasten binnen kan komen stappen. Als je mensen wilt ontlopen, dan is de wereld ineens verrekte klein, weet je.'

Hij haalde een doek over de bar. Het hout was vuil en vochtig, verzadigd van het bier en water, en Johns halfslachtige poging om het schoon te maken bracht daar geen verandering in. 'Het wemelt hier van de mensen zoals ik,' ging hij verder. 'We zijn allemaal op de vlucht. Jij ook. Net zo goed. Ik zie het. Shit, ik ruik het, man. Hoelang zit je hier, twee, drie weken of zo? Kom. Je zit hier niet voor je lol. Dat zit niemand hier. Niet langer dan een week, dan heb je het wel weer gezien. Wat heb je gedaan?'

Ik wendde mijn hoofd af.

'Wat doe je hier?' drong John aan. Het leek hem zomaar ineens te interesseren, terwijl hij al die tijd dat ik hier kwam eten of drinken nog geen vraag van betekenis had gesteld.

'Nadenken,' zei ik, ontwijkend.

‘In een resort vol met rednecks? Bullshit! Je kunt jezelf er niet eens horen praten, laat staan dénken. Die lui leven in constante doodsangst, in de volle overtuiging dat wanneer ze hun fucking smoel een keer dicht houden, hun hart stopt met kloppen.’

John doelde op de Texanen. Ze konden niet op zijn sympathie rekenen. De Mexicanen ook niet en zijn eigen landgenoten – tevens de mijne – al evenmin.

John was geen tolerant type.

‘Misschien ben ik er al uit,’ zei ik, om ervan af te zijn.

John staakte zijn nutteloze gepoets. ‘Je reist door naar Guatemala?’

Ik fronste mijn wenkbrauwen.

Hij keek me verontrust aan. ‘Dat was je toch van plan? Dat zei je me toch?’

Het begon me te dagen. Een week of wat terug had ik hier ook gezeten, op precies dezelfde barkruk, en John verteld dat ik waarschijnlijk via Guatemala verder zuidwaarts zou trekken. Het was februari en in Engeland was het nu koud. Winter. Sombere, grijze luchten, troosteloze vergezichten met regen en hagel en natte sneeuw. Met zulk weer was weinig mis als je een warm thuis had, een lieve vrouw, een labrador aan je voeten en de geur van stoofvles die uit de keuken komt. Maar het was godvergeten kloteweer dat je linea recta in een depressie trapte als je op jezelf was aangewezen en op een garagezolder je dagen moest zien door te komen.

Ik wilde de confrontatie met mezelf niet aan. Nog niet. Ik had de zon nodig. De drank.

‘Je wilde toch naar Guatemala?’ herhaalde John.

‘Waarschijnlijk wel,’ antwoordde ik, mat.

Ik schraapte het laatste beetje voedsel op mijn vork en werkte het naar binnen. Liet me vervolgens van de barkruk

glijden. Trok een briefje van tien dollar uit mijn zak, schoof het John over de bar toe en liep het strand op.

‘*Take care,*’ riep John me na.

De omgebouwde vissersboot was nu niet meer dan een stip aan de horizon. Het gesputter van de dieselmotor was nog nauwelijks hoorbaar.

Gewoontegetrouw liep ik terug naar mijn hut. Leguanen ter grootte van teckels kuierden lui langs het pad, hun lange staarten sleepten over het kort gemaaide gazon. Glansspreeuwen vochten om een stuk afval.

Verscholen tussen het aangeplante groen stonden driehonderd vrijwel identieke hutten. Vanbuiten hutjes van niets. Opgaand in de omgeving met hun donker gebeitste houten veranda’s met gifgroene hangmatten en een rond rieten puntdak, maar vanbinnen van alle gemakken voorzien: airconditioning, kabel-tv met CNN en een enkele nieuwsgierige gekko – niet inclusief.

Mijn vluchtoord, een tijdelijke haven. Driemaal daags een maaltijd in een van de vijf restaurants, elke dag schoon beddengoed. Een fitnessruimte. Zon en zee. Een wit strand met doorhangende palmbomen dat op een ansichtkaart of poster niet zou misstaan, ware het niet dat het er wemelde van de Texaanse toeristen op wie John had gedoeld: luidruchtig, overvoed en de uiterste houdbaarheidsdatum ver gepasseerd. Afgezien daarvan waren er pensions te bedenken waar je met minder voorzieningen genoeg moest nemen.

Ik was bijna door mijn geld heen, maar teruggaan was geen optie. Er zat niemand op me te wachten. Helemaal niemand.

Alles was kapot.

De misselijkheid en het gevoel van deining ebden langzaam weg. Ik had niet echt veel gedronken gisteravond. Niet meer dan anders. Een flesje of tien misschien, waarvan drie tijdens

het eten en de andere verspreid over de avond, geteld tot het schimmige moment waarop mijn geheugen me in de steek liet. Bij lange na niet voldoende om me zo beroerd te voelen, en al helemaal niet toereikend om me een manco in mijn geheugen te bezorgen.

Was er gisteren iets gebeurd wat een black-out had *getriggerd*? Vuurwerk? Ik dacht dat ik dat achter me had gelaten.

Ik stapte de veranda op en trok de schuifpui open. Het bed was opgemaakt. Mijn badhanddoek, een oud, verwassen geval van Adidas, was door ervaren vrouwenhanden gekneed in een zwanenvorm en er lagen rozenblaadjes over het bed uitgestrooid. De beloning voor een tip van tien dollar die ik meteen de eerste dag al voor de werksters had achtergelaten. Dat, en de eigenlijke reden van mijn gulheid: een steevast goed gevulde minibar.

Nietsvermoedend liep ik naar binnen en schoof de pui achter me dicht.

Ik bevroor.

De kamer was niet leeg.

Naast mijn bed stonden twee mannen.